

Φωτάκης Εύστρ 262. 10) Γοβατζιδάκης Ιω. 261.

Ἦτοι συνολικῶς ἔλαβον καθ' ἅπαντα τὸν Νομὸν Ρεθύμνης ἐπὶ ψηφισάντων 12. 676 ἔλαβον 1) Ἀσκούτσης Ν. 8. 742 2) Τσαγοῦ Γ 8.210 3) Τσουδερός Ἐμμ. 7.849 4) Βολούδης Μ. 7.777 5) Γοβατζιδάκης Ιω. 7.438 6) Σκουλάς Β. 7313 7) Γερακάρης Μ. 7135 8) Ρολόγης Σκ. 6.989 9) Φωτάκης Εύστρ. 6845. 10) Ζερβός Α. 5.802.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ

«Πρωτοφανῆ νοθείαν» τοῦ λαϊκοῦ φρονήματος ὠνόμασεν ὁ Ἐφορος τῶν ἐκλογῶν, τὰς ἐκλογικὰς ἀσχημίας Μυλοποτάμου, Σφακιῶν. Εἰς πολλὰ τμήματα τῶν δύο αὐτῶν ἐπαρχιῶν ὁ Παλαιὸς Πολιτικὸς κόσμος ἔφερε εἰς τὴν ζωὴν ἤδη ἀπὸ ἐτῶν ἐνταφιασμένα πολιτικὰ συστήματα ἢ δ' ἐκλογικὴ Νίκη κατορθώθη μόνον διὰ διπλοψηφισμάτων, πλαστοπροσωπειῶν καὶ τορπιλῶν. Εἰς τὰς κάλπας τοῦ δημοκρατικοῦ Συνδυασμοῦ εὐρέθησαν ὀλόκληρα φυσίγια μαύρων ψήφων, εἰς τινὰ διαμερίσματα, ὡς εἰς Ἀσκούφου, δὲν ἐπέτρεψαν σὲ κανένα νὰ τὸν ἀντιπροσωπεύσῃ εἰς ἄλλα δὲ πάλιν ἐψηφίσαν ἄνθρωποι τῶν ὀποίων μόνον ἡ μνήμη σώζεται μέχρις ἡμῶν. διότι τὰ ὄσα ἔχουν καταλήξῃ εἰς κόνιν.

Ἄνθρωποι ἀπὸ ἐτῶν ἀποδημήσαντες εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἢ καὶ . . . εἰς Κύριον, ἐψηφίσαν εἰς Μυλοπόταμον καὶ Σφακία ὅστε εἰς πολλὰ τμήματα τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν νὰ εὐρεθοῦν ψηφίσαντες, . . .

Περισσότεροι τῶν ἐγγεγραμμένων ἐστὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους.

Ἡ ἐκλογή ὅπου διεξήχθη εὐθέως, ἦτοι εἰς τὰς ἐπαρχίας Ρεθύμνης Ἀγ. Βασιλείου καὶ Ἀμαρίου ἔφερον πλειοψηφοῦν τὰς τοὺς δημοκρατικούς κατὰ πολλὰς ἑκατοντάδας ψήφων καὶ θὰ ἦτο βεβαία ἡ Νίκη τῆς Δημοκρατικῆς Ἰδέας καὶ εἰς τὸν νομὸν μα; ἐὰν δὲν τὴν ἐματαιῶναν τὰ ἀντιδημοκρατικὰ κόλπα.

Τὸ ἐκλογικὸν τμήμα Ἀποδούλου τῆς ὠραίας ἐπαρχίας Ἀμαρίου θὰ κλίνη τὴν ζυγαρῆν εἴτε ὑπὲρ τοῦ κ. Ἰω. Γοβατζιδάκη εἴτε ὑπὲρ τοῦ κ. Σκουλά.

Ἡ ἀπόστασις ποῦ τοὺς χωρίζει εἶναι μικρὰ ὅστε τὸ τμήμα αὐτὸ νὰ δώσῃ ὀριστικῶς τὴν Νίκην. Οἱ Ἀμαριῶται θὰ ψηφίσουν ἐκεῖνον ποῦ ἡ Συνειδήσις τοὺς θὰ τοὺς ὑπαγορεύσῃ.

Καὶ οἱ Ἀμαριῶται δίκαιοι Κοιτὰ θὰ δώσουν τὴν Νίκην εἰς τὸν κ. Ι. Γοβατζιδάκην. Διὰ τὴν ἐπαρχίαν Ρεθύμνης ἢ ἐκλογικὴ ἐπιτυχία τοῦ κ. Γοβατζιδάκη εἶναι ζήτημα τιμῆς, διὰ τὸν

νεοανδρισμὸν εἶναι ἐπιτυχία, διὰ τὸ Δίκαιον εἶναι ἡ κύρωσις του.

Στὰ Χανιά καὶ τὸ Ἡράκλειον ὁ λαὸς ἐξέλεξεν μόνον Νέους τὸ Ἀποδούλου δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὸ ὠραῖον αὐτὸ παράδειγμα;

Ἡ ἐπαρχία Ἀγ. Βασιλείου ἔφερε πρῶτον τὸν κ. Εὐστράτιον Φωτάκην. Τελευταῖον δὲ τὸν κ. Τσουδερόν. Τὸ εὐγλωττοναὺ τὸ δίδαγμα ἀποτελεῖ ἀληθινὴν τιμὴν διὰ τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν καὶ τὸ ἀναφέρομεν διὰ τὴν Ἱστορίαν.

Εἰς τὴν «Κρ. Ἐπιθεώρησιν τῆς 8ης Δεκεμβρίου, ὁ κ. Ἐμμ. Τσουδερός ἐτηλεγράφει πρὸς τὸν κ. Εὐθύβουλον Τσουδερόν τάδε «Βεβαίῳ ὑπευθύνῳ ὅτι ἐξησφαλίσθη πλειοψηφία συνδυασμοῦ μου «Ἀγ. Βασιλείου». Ἄλλ' αἱ ἐκλογαὶ ἔγιναν καὶ ὁ Ἀγ. Βασίλειος ἔφερε πρῶτον μὲν κατὰ σειρὰν τὸν κ. Εὐστράτιον Φωτάκην τὸν δὲ κ. Τσουδερόν πέμπτον! Ὁ δὲ κ. Βασίλειος Σκουλάς ἦλθεν ἔσχατος διὰ νὰ βλασφημῇ τώρα «τὴν ὥρα καὶ τὴν στιγμή» τοῦ συνηγοῦμεν μὲ τὸν κ. Τσουδερόν!.

Ἐν ᾧ ἐφέροντο τὰ πρακτικὰ τῆς ἐκλογῆς Ἀνωγειῶν Καμαριώτη καὶ Μαργαριτῶν, ἄνθρωποι τοῦ Παλαιοῦ Πολιτικοῦ Κόσμου, ἐπέπεσον κατὰ τῶν δικαστικῶν ἀντιπροσώπων οἵτινες τὰ προσεκόμιζαν καὶ τὰ ἀφῆρπασαν. Ἡ πρωτοφανῆς καὶ ἀχαρκτηῖρι στος αὐτὴ διαγωγὴ δικαιῶνει τὰς περὶ τῶν δραστῶν πεποιθήσεις τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς ἀλλὰ συγχρόνως ἀποτελεῖ καὶ κολάσιμον πράξιν ἣτις τρεῖς περιμένομεν νὰ προκαλέσῃ τὴν Εἰσαγγελικὴν δίωξιν.

Ὁ ἐκλογικὸς θρίαμβος τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Ἀριστομένην Μυτσοτάκην δημοκρατικοῦ συνδυασμοῦ Χανίων, ἀποτελεῖ δίπλωμα τιμῆς διὰ τὸν Κρητικὸν λαόν. Ὁ λαὸς τῆς Νήσου ἐν ᾧ ἤκμασεν ὁ ἀρχαιότερος Πολιτισμὸς ἀπέδειξε διὰ τούτου πολιτικὴν ὠριμότητα ἀληθῶς θαυμαστήν, εἶναι δὲ λυπηρόν ὅτι εἰς τινὰ διαμερίσματα οἱ φιλελεύθεροι. — οἱ ἀποτελέσαντες τοὺς ἐπισήμους συνδυασμοὺς τοῦ κόμματος, διὰ τῆς παλαιᾶς καὶ γνωστοῦ αὐτοῦ μεθόδου τῶν Τετριπίων κατώρθωσαν νὰ νοθεύσουν τὸ πραγματικὸν φρόνημα τοῦ λαοῦ ὅστις κατ' ἐξοχὴν δημοκρατικὸς δὲν διεδήλωσεν ὡς ἔπρεπε, τὴν ψυχικὴν του ἀριότητα.

Ἡ ἐκλογικὴ Νίκη τοῦ Δημοκρατικοῦ Συνδυασμοῦ Χανίων μᾶς πληροῖ ὑπερήφανείας, διότι εἴμεθα βεβαίῳ ὅτι ὁ κ. Ἀριστομένης Μητσοτάκης, ὁ θαρραλέος τῆς Ἰδέας Ἐργάτης, θὰ θεμελιώσῃ ἰσχυρόν τὸ δημοκρατικὸν κόμμα καὶ ἐν Κρήτῃ ἐν ἡ ἐλπίζομεν ἡ ἀγαθὴ ἐπιρροή του

νὰ ἐκδηλωθῇ δι' ἐξευγενίσεως τοῦ πολιτικοῦ ἤθους καὶ ἔξαφάνισης Παλαιῶν προσώπων καὶ συστημάτων.

Ἡ θρασυτάτη προχθεσινὸ βράδυνη διάρρηξις τοῦ ἐδωδιμοπωλείου τοῦ κ. Ἰω. Κούνου πα, εὐρισκομένου εἰς τὸν ὄμφαλόν τῆς πόλεως, εἶναι ἀληθῶς ἀνησυχαστικὴ.

Ἡ Ἀστυνομία ἔχει ὑποχρέωσιν χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς νὰ εὔρη τοὺς ἐνόχους. Ἄλλως εἶναι ἀστεία καὶ ἄσκοπος ἡ ὑπαρξις τῆς.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ν. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙ
ΕΥΕΤ. ΠΕΤΡΑΚΙ

Η ΚΡΗΤΙΚΗ ΣΚΕΨΙΣ

ΠΕΡΙ ΚΡΗΤΙΚΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ ἠδονὴ πνευματικὴ εἶδα στὴ «Δημοκρατία», τὸ λογικὸ, ἠθικὸ καὶ, πρὸ πάντων, «ἐργατικὸ» καὶ «ἀληθινὸ» αὐτὸ φύλλο, — χωρὶς κολακεία καμμιὰ, — νὰ ἰδρῦεται ἰδιαιτέρη στήλη γιὰ τὴν «Κρητικὴ Σκέψις».

Ἐπειδὴ ὅμως μ' ἀρέσει νὰ λέω λόγια ἀπλά, σὰν τὴν ἀλήθεια, σταράτα καὶ ὀρθὰ κοφτὰ, χωρὶς ψευτιές καὶ ὑποκρισίας, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε, βέβαια, νὰ πῶ λίγα πράγματα γι' αὐτὴ τὴν «Κρητικὴ Σκέψιν».

Νὰ τι ἤθελα: α). «Γλῶσσα», πρῶτα-πρῶτα, πέννας ἀπλούστατη. Μὲ ἄλλα λόγια. Γλῶσσα «αἰσθητικὴ». Ὅποιος ἔχει μελετήσῃ «Αἰσθητικὴ», σὲ ξένες φιλολογίαις, νοιώθει ἀσφαλῶς τι θέλω νὰ πῶ. Στὴ Νεολληνικὴ Φιλολογία τίποτε οὔτε ἔζησε οὔτε θὰ ζῆσῃ ποῦναι γραμμένον στὴν «Καθαρεύουσα». Τὸ δμολογῶ, βλέπετε, φανερὰ, ἂν καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔγραφα καὶ γράφω «καθαρεύουσαν». β). «Εἰλικρίνεια» πέννας ἠθελα. Νὰ γράφωμεν ὅλην μας μὲ ἠμίστον καὶ φυσικώτατον καὶ ἀληθινώτατον «Αἰσθημα». Ὅποιος καταβαθαίνει γαλλικὰ, ἄς ἀναλύσῃ καλά, ἄς χωνέψῃ τρομερὰ, τὰς ἐπομένους γραμμὰς, γιὰ κάθε «δόξα», φιλολογικὴ, ἠθικὴ, πνευματικὴ, πολιτικὴ κ.τ.λ. Κῦταξε: LE FONDAMENT DE TOUT GLOIRE VERITABLE C' EST L'ESTIME SENTIE.

«Ὁ νοῦν νοεῖτω». Καὶ ὁ ἔχων ὅσα ἀκούειν, ἀκούετω». Ὅλο τὸ «Ἐδαγγέλιον» τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ ἓνα ἠμίστον, ἀγιώτατον, θειώτατον, εἰλικρινέστατον, καθαρῶτατον «Αἰσθημα». Ἡ καρδιά μας τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τελειότετος «δημιουργός». Τὸ «Λογικὸ» εἶναι «σκληρὸν». (Γκαῖτε). Ὁ νοῦς μοῦ λέει: «Μὴ γράψῃς. Σπάσε τὴ πέννα σου. Κοιμήσου». Ἡ καρδιά ὅμως φωνάζει: «Δὲν εἶναι ἁμαρτία, δὲν εἶναι αἴσχος», δὲν εἶναι αἴτιον, ν' ἀποκτηνωθῆς; Δὲν λυπᾶσαι τὸν ἑαυτὸ σου;

γ). Μὰ ἀφίνω αὐτὰ καὶ πάω σ' ἄλλο «θέμα». Στὴν Κρήτῃ καὶ στοὺς Κρητικούς. Τὸ Νησί αὐτὸ ἔχει καὶ «δικαίωμα» καὶ «καθῆκον» νὰ δουλέψῃ γιὰ δική του, ἀποκλειστικῶς «φιλολογία». Παντελῶς χωριστὴ καὶ ἰδιαιτέρη. Εἶναι «ντροπὴ ἂν δὲν δημιουργήσῃ, στὰ γράμματα, στὴ Τέχνη, στὴ Σκέψιν, κατὰ τελείως δικό του». Ὅπως π. χ. τὰ καστανα, ὅπως τὰ πορτοκάλια ὅπως τὰ γερακαργιανὰ κεράσα, ὅπως τὴ μνζήθρα, ὅπως τὸν «ἀθότυρο», τὸν κρητικόν. Ἐτσι

Ὁ Θ. Ἐπίσκοπος καλεῖται νὰ βεβαιώσῃ τὸ Κοινὸν ἐὰν εἶναι ἀληθῆς ὁ σκανδαλώδης κομματισμὸς τῆς Μονῆς Πρέβελη κατὰ τὰς προχθεσινὰς ἐκλογὰς καθ' ἃς διωχέτευσαν πλούσια τὰ ἔλεη τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ψηφίζοντας τὸν κ. Ε. Τσουδερόν. Καὶ ἐὰν ναι, ποία τιμωρία θὰ εὔρη τοὺς οὕτω ἐξευτελιζοντας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Θεόν.

καὶ στὸ στίχο, ἔτσι καὶ στὸ διήγημα, στὸ Κρητικὸ χρονογράφημα, στὸ κρητικὸ πολιτικὸ ἄρθρον κ.τ.λ. Οἱ ἑπτανήσιοι ἔχουνε κάτι «δικόν» τους. Σὲ ὅλα. Γιατί ἐμεῖς οἱ Κρητικοὶ κι' ἡ Κρητικὴ νὰ μὴ «δημιουργήσωμε» κάτι δικόν μας;

δ). Μεγίστη σημασία καὶ τιμὴ δένω στὴ «Κρητικὴ Σκέψις». Καλύτερα: «Στὴ Κρητικὴ Πέννα». Ἡθικὰ καὶ πνευματικὰ θαυμασιώτατα στοιχεῖα, ὑλικά τέλεια, περικλείει ἡ Κρητῆ. Ἐχομεν, βέβαια, καὶ «φαῦλους» καὶ «ἀχρεῖους» ἐμεῖς οἱ Κρητικοὶ. Μὰ, αὐτοὶ εἶναι, νομίζω, λίγαι Ὁ Δάσκαλός μου, ὁ σοφώτατος καὶ ἰστορικώτατος, ὁ φιλοκρητικώτατος, ὁ νῦν Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Χρυσ. Παπαδόπουλος, μοῦλεγε, ὅταν ἤμουνα μαθητῆς του, πὼς: «Τὰ περίμενε καὶ περιμένει ἀπὸ τὴν Κρήτην». Πότε μοῦ τάλεγεν αὐτὰ; Γ) 1905. Αὐτὲς τίς μέρες ἐπῆρα γράμμα του. Καὶ μοῦ λέει τὰ ἴδια. Τέτοια, λέει, —καλωσύνη, τέτοιο αἰσθημα, τέτοια πέννα, τέτοιες ἀρετὲς σὰν τοὺς Κρητικούς, σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ δὲν εἶδε. Ἐτσι μοῦ γράφει.

δ). Ἐνα πράγμα λείπει, ὅπως βλέπω, ἀπὸ μακροῦ, στὴ Κρήτῃ. Ἡ «Θέλησις». Δὲν λέω πὼς δὲν ἔχουνε οἱ Κρητικοὶ «διανοούμενοι» θέλησις. Ἐχουνε. Μὰ, τὴν ἠθελα μεγάλη καὶ τρομερὴ τὴ «θέλησι» τους. Στὴ πέννα. Στὴ πνευματικὴ ἐργασία. Σὰν τὴν «θέλησι» τοῦ Βενιζέλου στὴν «Πολιτικὴ»: Στὸ νὰ κάμῃ μεγάλη τὴν Ἑλλάδα. Ὅπως τὴν ἔκαμε Ἀδιάφορο πὼς ἔβαλαν «δυναμίτες» στὸ χεῖρι τοῦ Βενιζέλου οἱ «ἄτιμοι καὶ φαῦλοι». Καὶ ὁ ναὸς τῆς Ἐφέσου ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου. Μὰ, τὸν ἔκαψεν ὁ Ἡρόστρατος, ὁ «φαῦλος» τότε Ἕλληνας ἢ Ρωμηὸς. Ὅπως ἀκριβῶς τὴν Μεγ. Ἑλλάδα τοῦ Βενιζέλου ὁ Κῶτσος, ὁ Γούναρης, Στράτος καὶ συντροφία. Ἄς εἶναι. Ἄλλοτε ἄλλα.

ΑΓ. ΚΑΡΑΜΠΑΣΗΣ

Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΦΩΤΙΑ

Ἄπ' τὰ παραθυράκια σου
συχνὰ περνῶ τὸ βράδν
καὶ ξεγελιοῦ με καὶ θαρρῶ
πὼς εἶσαι στὸ σκοτάδι
κι' ὅπως τὰ μάτια μου θολὰ
ἀπάνω τους τὰ φέρνω
ἀπ' τὸ σκοτάδι μιὰ φωτιά
στὰ σωθῆκά μου σέρνω